

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ



ΑΘΗΝΑΙ 1920. - ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 82

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 25 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησίαν δα 1000 - Εξωσίαν δα 1500

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Γίνονται δεκταί καί συνδρομαί δι' φοιτημένον
ἀριθμόν φύλλον καθορισθέντων
ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΙ ΩΡΑΙΩΤΕΡΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

ΣΕΙΡΑ 5^η

Οί ψηφοφορούντες, τρία τινά πρέπει νά ἔχουν ὑπ' ὄψει, διὰ νά μὴ ἀναγκάζωμαι κάθε τόσο νά ἐπαναλαμβάνω εἰς ὅλους τὰ ἴδια:

1ον) Ὅτι ἡ ψηφοφορία δι' ὅλας τὰς σειράς τῶν κατὰ φύλλον δημοσιευθειῶν καλλονῶν ἐξακολουθεῖ.

2ον) Ὅτι εἰκόνας ὑποψηφίων καλλονῶν γίνονται ἀκόμη δεκταί, ὥστε ἡμποροῦν ὅσαι θέλουν νά μοῦ στείλουν.

3ον) Ὅτι μόνον ὅσα ψηφοδέλτια κόπτονται ἀπὸ τὴν «Σφαῖραν» καὶ μοῦ στέλλονται συμπληρωμένα, λαμβάνονται ὑπ' ὄψει. Ἀντιγεγραμμένα ψηφοδέλτια εἶνε ἀπαράδεκτα.

Ἔλαβα τὰς φωτογραφίας σας διδес Γιασεμι (δὲν πρόκειται νά πληρώσετε τίποτε) Μιλ. Μαλ. καὶ Ὑπερ. Μακρ. θὰ παραπεμφθοῦν συμπληρωματικῶς εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν καὶ ὅσαι ἐγκριθοῦν θὰ δημοσιευθοῦν.

Διότι δὲν ἔστειλαν κ. Χημικὴ Καλαμῶν. — Συναφῆς ἐπιστολὴ δὲν ἐλήφθη κ. Στ. Παπανικολ. — Σὰς ἀπάντησα ὅτι ὁ φόβος ποὺ ἐκφράζετε εἶνε ἀστήρικτος κ. Κ. Καρατζίδ. — Δὲν τῆς ξέυρετε τῆς γυναίκης κ. Ν. Ἀρβανιτ.; — Στείλτε μου μίαν ἀπ' αὐτάς ποὺ λέτε κ. Σαρρῆ, καὶ ἂν δημοσιευθῆ θὰ ἴδῃτε πόσον ἄδικον ἔχετε. — Τὰ ψηφοδέλτια μὲ δικαιώνουν δις «Μυσοσιτίς». Εὐχαριστῶ — Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια, δις Εὐθύμ. Μιγετζ. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ δημοψηφίσματος ἀποτελεῖ πράγματι μίαν νικῆν κατὰ τῶν ὀπισθοδρομικῶν προλήψεων τοῦ τόπου μας.
Η ΔΙΣ ΝΟΡΑ



«Αγιοκλήμα» (Ἀθήναι)

Χρῶμα ἐπιδερμίδος: σιτόχρουν.
Μάτια: καστανά σκοῦρα. Μαλλιά:
τὸ ἴδιο. Ἀνάστημα 1 μ. 67. Ἐτῶν 19



«Μπουμπουκι» (Πόρος)

Χρῶμα ἐπιδερμίδος: χιονῶδες. Μάτια: μαύρα. Μαλλιά καστανά. Ἀνάστημα 1 μ. 68. Ἐτῶν 18.



«Υάκινθος» (Πειραιεύς)

Χρῶμα ἐπιδερμίδος: λευκόν. Μάτια: γαλανά. Ἀνάστημα 1 μ. 65.
Ἐτῶν 26



«Γαρύφαλο» (Ἀθήναι)

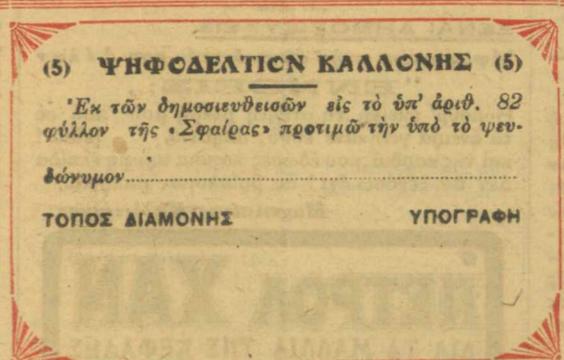
Χρῶμα ἐπιδερμίδος: μελαχροινή. Μάτια: καστανά σκοῦρα. Μαλλιά: τὸ ἴδιο. Ἀνάστ. 1 μ. 60. Ἐτῶν 25.

(5) ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ (5)

Ἐκ τῶν δημοσιευθειῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 82 φύλλον τῆς «Σφαίρας» προτιμῶ τὴν ἐπὶ τὸ ψευδώνυμον.....

ΤΟΠΟΣ ΔΙΑΜΟΝΗΣ

ΥΠΟΓΡΑΦΗ



ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΟΜΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τό ελαφρό μεταξό τ' πενούρα εδειχνε ακόμα περό προκλητικές τής γραμμές του μαλοκαίμου κορμού της αράχιας. Ο γαλανός όμος προβάλλε με τη γυαλιστερή ασπράδα του προκλητικώς σον όμοιο καρπός, μη άνεχόμενος τόν περιορισμό του πενυούρα. Τά μαλλιά της, δόλωματα άείθασα μαλλιά, κατέβαιναν με έλαφρο σκυματισμούς ως τόν τριχίλο ποδάρο δασυρόσ κ' εύλίγιστος σάν κνήκος. Με κλπικιο άνερα έλευθεριαζούσης γυναικός ποό έξερε τήν άνεαν της, έαυλωμένη με νοσήλεια στο ντιβάνι, εκάπνιζε, ένθ ένα δόλωμο κ' όλοσουργο χαίτερνο σκυλλάκι έγλυφε ήδονικά τη ροδαλή πέτραν της ποό έξερυγε γυνή μέσ' άν' τ' μεταξώ τ' γοβάκι.

Ο ραντιέρης κορασιμένης γερογλευτζές, καθόταν άντιμέτωπ της και άναμιασούσε μιά μισοτελειωμένη ιστορία ριχόντουσ ματιές πόθου στο όρεκτικό σωματάκι ποό τού άπεκαλύττετο σέ μιά χαριτωμένη άτημελησία, κ' έσρωγε με τόν βλέμμα τόν άχόρταγο, τήν τορνευτή γαμπύτσα και τόν μεστομένο της όλοστρογγύλο στήθος! Η άριστα τόν κνίτταζε με τά μάτια της ποόχαν άντανακλάσιος δπαλιού, δίχως να κρούθνε άνεσθημα έκάδρα στή θεά του γεροπαπαλυμένου ποό άντανακλάσιος δ παλιού, δέν έαυλωμένη τήν άνεαν της. Υπορρωμένη ν τόν δεχεται να βγαίνει μαζί του στο ρεστοριάν, στής συνουλιές, στα κέντρα, δέν άνεινε εύκαρία χωρίς να εφρονευθη τόν «έρετλιο», όπως τόν έλεγε, και κλπικος οι σαρκασμοί της ήσαν τόσο τασουχτεροί, όστε ό δυστυχισμένος ραντιέρης της έόριχε άπελπισμένες ματιές, χαμογελώντας κάποιο παράνοο χαμόγελο και μουρμουρίζοντας λόγια άκατάληπτα.

Κάθε φορά ποό ύστερα από ένα θρίαμβό της ή Μαργαρίτα εδέχετο τά συγχαρητήρια και τά δείγματα θαυμασμού όλης εκείνης της σφοδραίως νεολαίας, της άνδοθέσιμης με της διακριτικής άπειρώσιος, τά πλοσία δώρα κλπικος άγνωστου θαυμαστού της, θυμόταν με πόνο ποό δέν μορπούσε να χάρση σ' άλλον όττε μιά ματιά της, γιατί ό έρωσής της ό ραντιέρης, δέν θά διστάζε να τήν καταστρέψει με τήν άποκάλημη τού μουστικου της. Κι ένθ άνά έξανάφρασε τόν σιγάρο στα φίληδρα χείλη, τά άνεοροπόλια μάτια της σκίονταν από άνάμνησιος πούσπερνούσαν μιά μιά από τόν κορασιμένο μυαλό της. Πάντοτε ελεξε τήν επιθυμία να γίνη άριστα, Κοριτσιάκι άκόμα, τόσο άν, στεκόνταν όδες όλόκληρες μπόρες σόν καδρόντι κ' έπερνε καλλιτεχνικές σταςιες, θαμνίζουσα τόν άοχημάτιστο άσμα όσμο της. Ριχθθηκε στή ζωή, δοκίμασε με όλες της ήδονές της, αλλά ή σκέψις να γίνη άριστα δέν τήν άφησε ποτέ. Άπεφασισε να πραγματοποιήση τ' άνειρό της. Ο τότε έρωσής της τήν άγαπούσε τρελλά. Έξήλτησε όλη τήν εμμονή τού γιά να τήν άπορνεύη, τήν έκέντευσε, τήν φοβέρσιος. Σταύθηκε άδώνάτο να τήν πέσει. Μία διαρκής γοήνια ήταν ή ζωή τους, ή άλλότε τόσο άνέφελη και γλυκειά. Έμενε άνένδοτη. Μα κ' εκείνος δέν ήθελε να γίνη άριστα ή γυναικία τήν όποια προφώρισε γιά σύντροφο της ζωής του. Τυφλωμένος από τ' πάθος άρξισε να τήν δένει. Τήν έκλειδωνε κ' έόριχε έόλλος στή σκέψη της δραπέτευσιος της. Αυτό πειά ήταν παρα πολύ γιά τόν άνυποτακτο χαρακτήρα της Μαργαρίτας. Υπέφερε μαρτυρικά στήν αρχή, αλλά κάτω από τήν φανερωνική ήρεμία της κρύβονταν όλη ή γυναικία κλπικος της. Ελεξε τόν σκεδίο της. Μιά νύχτα, ύστερα από στυ, ές χαδιών και φιλημάτων τόν κοίσιος στο μπόρσο της. Στή σκοτεινιά τού δωματιού άστραψε ένα μαχαίρι, ένα βλαίο κνίτταμα από στήθος τού έρωστού της, αίμα πολύ ποό έβαψε τά σεντόνια και... τελειώσε. Ηταν έλευθερή, θά γινόταν άριστα. Σε μαλλιοσμένη, γυμνή σκεδόν, πετάχθηκε στο δρόμο, σέ μιά κατάσπαση παραφροσύνης. Έκεινη τή στιγμή ένινε να περνά ό ραντιέρης. Τήν έτοιμάσε στή γυναικία. Τής ψιθύριος λόγια άσπαιρα κ' αυτή τόν άπαντούσε με τόν βροχού χυδαίο γέλιο της έσπεριμένης γυναικίας. Μιά στιγμή ποό σηκώσε τόν χέρι της γιά να προλάβη ένα τολμηρό κινήμα τού, ό ραντιέρης ελεξε τά δάκρυλά της; βαμμένα σέ αίμα ποό άκνιζε άκόμα. Τη ρώσιος, τη φοβέρσιος, άνάγαστη με τού τά όμολογήσει όλα, κ' αυτός προσεφέρθη τήν όση, άν ένίγνιο ερωμένη τού, άποκλειστικά δική του.

Υστερα από δύο χρόνια ή Μαργαρίτα παρορσιαέτο ως ήθοσιος με μεγάλες έπιτυχίες. Στο καλλιτεχνικό στερεώμα αυτή ήαν τόν ύπερλαμπαρό άνειρο. Πάρα πολύ άνείρα, με μιά άπαράμλλη χείρα στας κινήσιος της, έμάγευε. Η άφρόκρητα της άροστροκωτίας τής έθαύμασε. Γετήγορα έγινε διάσημη γιά τήν τέχνη της. Κάθε δανδής ποδούσε να γίνη έρωσιμένος της, με κα-

ΠΑΛΗΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Δάμπερο Πορφύρα
Πήραν στρατί στρατί τόν μονοπάτι βασιλοπουλιές και κλοκουράδες από τις έξτες χόρτες βασιλιάδες και καβαλλάρηδες χρενοί στο άντι. Και γύρω στής γιαγιάς μου τ' κρεββάτι άνάμισα από δύο χλωμές λαμπάδες, πετούσανε και σάν τραγουδιστάδες τής τραγουδοδόσαν—ποιός τ' έξερι;—κάνι. Κανείς γιά τής γιαγιάς μου τήν άνάχη δέν σκότωσε τόν Άράκο ή τόν Άράτη και να τής φέρη άθανάτο νερό ή μάνα μου έλεγε γονατιστ' άντου μ' άπάνω—μιά φορά κ' έ'ναι καιρο—ό Άρχάγγελος χτυπούσε τά φτερά του.

ΑΙΟ Τ' ΑΙΟΝΥΧΤΕΡΑ

Σέ κήποιος έστικόνος σ' άποκοιμήσιος και σ' έραναν με ρόδα, με γιοφύλλια με κ' έ'οι άκόμα δέν τρις χαμογέλασαν τά ευδοσιάτα σου μελωτάλαχτα μου χείλια. Κ' οι πεισιματάρες άνεράδες ποό έσχόστηκαν σηκμένες στο έξανθό τόν κεφάλι, σκόφως τού ήλιου σβήσανε και ζυτνησεσ κ' ήρθεσ ό έμέ, χιλιάκρηβέ μου, πάλι.

Μ. Μαλακάσης

Έπεσα στο κρεββάτι τού να κλεισω γιά λίγες στιγμές τά κοιουσιμένα άν' τ' κλίμα μάτια μου, με ό σκληρός ύπνος μ' άνειναι τήν παρηγορία τού.

Σηκώνομαι και πέρνοντας άδουλειδρα ένα δρόμο, έβγήκα κ'ει ποδίνε θαμμένη γιά πάντα ή άνάχη μου.

Ο άνερα φυσάει σάν μανιασμένος, σάν να θέλλη να ξεριζώσει τή ψηφίκοφορα κυπαρισσία, ποό σάν έσπευδών δυο τρείς όχρως άχτίδες τού φεγγαριού γιά λίγες στιγμές μέσ' άν' τ' άννερα, φανάσιον σάν μαυροί βροκτολακες ποό χροσούν άνγιστο χορό γύρω στα μνήματα.

Στέκομαι πίνω από έναν τίφο και με τρεμουλιαστή φωνή ρωτώ τόν στοματάκι, ποό 'δω και τρείς ήμέρες εινε θαμμένο γιά πάντα κάτω από ένα μουχλιασμένο χόμα: —Γλυκειά μου άγάτη τί θέλεισ;

Με τή φωνή ένός γκιονη μ' άπαντά:—Τήν άνάχη σου.

Τήν έχεις γλυκειά μου έξανθή, όπως τήν ειχεσ όταν ήσους 'δω πίνω στή γή' δέν θά μαροσή ποτέ γιατί θά τήν ποιέλω με τά δάκρυά μου. Σάν να εύχαριστήθηκε ό άνερας έπαψε, τ' άννερα σκωπισθήσαν και τόν κλωμό φεγγάρι έξανόωσε τη χαρά τού στους άλλους άνθρωπους.

Γεώργιος Δ. Δάμπερο

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΑΠΟΝΙΑΣ

ΣΤΗ ΛΟΥΑ Π...
Σ' έφιλησα και έσφηγες τόν στομα και κράταγες τά χείλια σου κλεισιμένα και τά ματάκια σου τά εσαφεινεία κ' αυτά κλειστά τάχες άκομα.

Μά έσφριε τόν όμορφό σου σόμα και φίλησα τά ματια τά κλεισιμένα και τά χείλια σου τά εσαφισμένα με τόν δικό μου έσφαρα χόμα.

Κ' όμοιο τρελλά σε αγαπούσα και σκλάβος ήμουνα άράπις τής πλανας σου τής όμορφιάς.

Οί τόν φιλι ποό λαχαρούσα δέν ήσαν φίλημα άγάπης αλλά φιλι τής άπονιάς.
Αθήνα 13—7—20 "Ανίς Άλκαίος"

νεις δέν μόρπεσε να δοκιμήση τόν εύχυμο σωματάκι ποό τόσο ύπέκοπο. Παραδέχθησαν τέλος ποό ή Μαργαρίτα ήταν άπορρωσιμένη να μείνη πιστή στο γεροπαπαλυμένο και κανείς δέν τής άπηθύρινε γλυκώλια από κείνα ποό τόσες φορές πλέττον ε' άβρά αυτάκια μιάς άριστίας. Κ' ένθ ό καπός τού σγαρέττου της Μαργαρίτας άνέβαινε σέ δαχτυλιθένιους κύκλους και στεφανώνε τόν μελαχροινό κεφάλι της, τόν βλέμμα της βλοσυρό κροφθένε σόν έρωσής της ποό με έγοιστική άναιδεια ροφοδός τήν νεανική δροσιά της, και μιά άγρια επιθυμία ένός δευτέρου φόνου άστραψε στήν σταχτογιάλη έπιφάνεια τόν ματιών της. Αυτός μασσούσε άκόμα τήν μισοτελειωμένη ιστορία τού και τά λίγνα μάτια του γλυστούσαν από τόν γυαλιστερό όμο με τήν άνειρωσθή λευκώτητα ως τήν μινιόν πέτραν ποό έφρσιος στήν έπαφή της όδινής γλωσσίτας ποό χαιδευόταν σκυλιού.

Θεογνή (Βραβείον 20) Διτ ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ
Θεογνή (Βραβείον 20) Διτ ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ
Αθήνα

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ
Η ΝΕΚΡΩΣΗ

ΑΔΑ ΝΕΓΡΙ

Μαύρε γιατρέ, ποόν άχόρταγα κνιτάσιος τόν σόμα τόν γερό ποό σούχον φέρει και τόν γυνικό μου κρύας κομματιάζεις μ' άκουμένο κ' άπονο μαχαίρι, άκομοσ! Έσρασε τ' ήμον πριν πεθάνω:—Κάνε σοσ θέλεις, σχιος τόν κορμί μου—έδω σ' αυτό τόν μάριομο έπάνω θά σοσ ιστορήσω τήν παλιά ζωή μου!

Στους δρόμους έμυγλώσα. Πατέρα, άδίβρια, σπύτι, συγγενεί, δέν είδα... Σκυλόνη, μούγγυνη, άγρια και σύννεφα ελεμ μόνη μου κοιτίδα.

Δοκίμασα τής νύχτας τήν άγρόπνια, τήν προσευχή ποό λες και πάλι χαμίνη, δοκίμασα τήν κρηά πετνα ξεπίνα κ' άπελισιία πικρή, φαρμακομική.

Όλους δοκίμασα τούς μαύρους κόπους, τής φτώχειας τή γεροχή και τή λαχτάρα... Έγυφώσιος έχθρός, όχι άνθρωπίους κ' ετραφίμα κ' δάκρυ και τρομάρα.

Μιά μέρα—ήταν ή στερνή μου τύχη!—ελε τόν νοσοκομείο να κρεββάτι χύμηξ' ένα πουλι με μαυρο νύχι και τόν φτερό τού μώκλειος—τό μάτι.

Και πέθανα...—τ' άκομς;—έτσι μονάχη, σάν σκυλλάς ποό φραγεί μεσ τόν σκουτιό, χωρίς τ' άντί μου ένα λόγο ναχη γιά συντροφιά στο μακρινό ταξείδι.

Γιά τόδε μαλικί γιά κνιτάζε ποό λαμπερό μαυρα, πικρά, μαρονα! Δέν τάχη άλλη! Άφίλητα κ' άχάδιντα θά μάρπωσον στής κρέας γής τήν πχρομένη άγκάλη.

Κνιτάζε σόμα... λιγερό, παρθένο! Δέν τ' άγγιζε ποτέ τόν ξένο χέρι Τώρα τήν παρθενά τού πεισιωμένο παίρνε τόν κορφερό σου τόν μαχαίρι.

Σχίσε τόν κόρη τ' ή κόρη τ' ή κόρη άκούρατος και με βουβό τόν σόμα. Χόρτασ τόν χέρι, χόρτασε τά μάτια στο σόμα αυτό, στό πουλημένο σόμα.

Φάξε με, σκαλέψέ με, με σέ νοιάξη! Είμαι ακουπιό... κρέας πεταμένο. Σκάψε βαθεία μου ναυδής ποό φωλιάζει τής πείνας τόν μυστήριον κρυμμένο.

Βάλ τόν μαχαίρι σου ποό μέσ' άκόμα, ξεροδύσε τήν καρδιά μου άν' τ' άκόμα και ρώτησ τήν... τόν άλαλό τής σόμα τού πόνο τόν μυστήριον θά σοσ μάθη.

Μπροστά σου έδω γυμνή ποό, στενάχω. —τό ξέρις;—όπορφο άνόχη... κλάισ... Με τά γυαλιένά ματιά σε κνιτάσω και δέν θά με ξεράσιος—σοσ τόν κλω...

Γιατί άν' τ' ό χειλι μου τόν πικραμένο βγαίνει στερνή φωνή, στερνή λαχτάρα... Κι εινε—τ' άκομς;—ροχαλητό κνιμμένο, εινε βλαστήμα, άνάθεμα... κατάρα! Μιτάφρασις

ΑΔΑ ΝΕΓΡΙ

Όποτε δέν με γνωρίζεις παιά; ποτέ, ποτέ κοντά σου δέν μεννοιωσες ποτέ, κακιά, κοντά στήν άγκαλιά σου;

Εί τι κ' άν κάνησ ποδς ν' ωρις έσχνάς τήν περασιμένα! Να λησιμονήσιος δέν μορπεεις ποός σ' έχω φιλημένο!

Μίμης Μαλεβός

ΜΕΘΑΝΟΜΑΤΑ

Μεσάνυκτα κνυπούσαν όταν στήν άγκαλιά μου στα χείλη μου έδονούσαν άν' τ' άμερρα φιλά σου. Μεσάνυκτα κνυπούσαν όταν τ' άνίνα σου κάλλη τού πόθου εξηπούσαν τήν πιό θερμή άγκάλη. Μεσάνυκτα κνυπούσαν κ' όταν πιά λιγωμένη—τά πάντα μορτυρούσαν— κ' ως τίποτα δέν μένει.

Νίκος Μ. Νικολάου

Άνερον δια τήν Σουαίκα:

Οί Ισπανοί.—Κερδίζει πολλά εκείνος ποό χάνει τήν γυναικία του. Ο άνδρας εινε τόν πρσιανόμα, ή γυναικία ή φωτιά, και ό διάβολος τού φουροό.

Τά δάκρυα τών γυναικών εινε πολύ άκρηβ, άν και δέν κοστίζον τίποτα. Οί Άραβες.—Άν θέλεις να εκδιχηθής ένα άνδρα, δός τόν ωραιον γυναικία, άν θέλεις να εκδιχηθής γυναικία, δός τής ωραιον άνδρα.

Οί Ινδοί.—Η φιλία εινε οπως ή σκιά σου: όταν τήν κυνηγάς σοφ φεύγει, όταν φεύγεις σέ κυνηγά. Αίμ. Φλωριό

ΣΦΑΙΡΑ
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΕΡΩΤΟΣ
ΜΙΜΗΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ

(6) Συνέχεια εκ τού προηγουμένου

Ο Μιμηκος τόν ή κοινε ώς εν εκάστει, φανταζόμενος τήν ύπεροχον κόρη διαβάζουσαν τήν έπιστολήν του, άσπαζόμενην κατάσιν και κνίττουσαν αυτήν εις τόν στήθος της. Ο, ποία ευδομονία, άν ούτω εξέλσοντο τά πράγματα! Μά ποίαν λαχτάραν θά έλάμβανε τήν άπάντησιν της, με ποίαν άνυπομονήσιαν θά εδιείβαζε τόν περιεχόμενον της και ποίς θά τήν έγέμιζεν από φίλια, ποός θά τήν έκουβε και αίτιος ως φιλικόν εις τόν στήθος τού διά ν' άκούση τής κορδιάς του τούς ταχίς παλμούς!

Πότε θά τής δοθί; ήρώτησε μη δύνημένος να συγκρατήση τήν άνυπομονήσιαν του. Οσον τόν δυνατόν γρηγορότερα, εντός τής ήμέρας ίσως, άπήτησεν ό Κλέαρχος. Τό μεσημέρι θά τήν δώσω στο μιστρο Λυμητρός να τήν πύη σάν κυρ-Λουκά. Θά τού δσωσ όλας τής καταλλήλους δδηγίας, και άν ή κοκόνα σου κατεβή τόν βροδάκι εις τόν κήπο τών Άνακτόρων ό κυρ-Λουκάς θά τήν δώση. Άλλοιώς άνδρο πά... Φεύγε τώρα, γεια σου, προσέθεσεν ό Κλέαρχος προσπαθών με τόν ευήμιον τόνον τής φωνής του να ένδραρύνη τόν φιλον του.

Άντιο, άδελφε μου, έσο βεβαίος ότι ούδένος θά λησιμονήσω τήν εκδούλεισιν αυτήν ποό μου προσφίρεις... Έλα, έλα τώρα Μιχαλάκη, τ' ειν' αυτά ποό λές! Διέκομς ό Κλέαρχος επιπληκτικώς. Άφρισε τές εχαριστίες σου και προσπάθησε κνίπιο πιά ολιούδοσ, ποό εδύθουσ, γιατί, ξερες, έδω άρχισαν ν' άνησυχόν ποό σε βλέπων εινε θλιμμένο. Νά, τώρα ποό έμπαινα ή μητέρα σου μ' ερώτησε με άνησυχία τ' έχεις άντες τές τελευταίες ήμέρας και δέν τρώς με όσετι δέν τούς μαλάς... Τήν καθυσύρρα ότι δέν έχεις άπολύτως τίποτα, αλλά προσπάθησε να φαινεισαι κατ' ου εύδιαιθεσίος... δέν εινε σοσωτό να άνησυχής σε τούς γονείς σου...

Κημήνη μητέρα! έμψήθησεν ό Μιμηκος θλιβερός. Αί στίσσο, εκαιμεν αφινιδιάς ό Κλέαρχος παρ' όλιγον να ξεχώρισε τήν διεύθυνση! Και λαβών τόν κονδυλοφόρον εσημείωσε γαλλιστί επί του φρελλού τού κλειστος τήν επιστολήν τού Μιμήου: Δ δια Μαίρην Β... Ι.Α.Χ.

Τήν Ιβίαν επέραν ό Κλέαρχος εξέθετεν εις τόν φιλον του τά τών ενεργειών του προς άσφαλή μεταβίβασιν τής έπιστολής.

Και τήν έσπείραν τής μεθεπομένης ό μιστρο-Λυμητρός και ό Μπαρμα-Λουκάς, άνέμειον εις ένα παραήμερον τραπέζιου τού καρτεβιού τού Θησιού, τούς δύο φίλους, τόν Κλέαρχον και τόν Μιμηκον.

Δέν εινε άνάχη γιά εξηγηθί εις τί απέβλεπεν ή συνάντησις αυτή. Μόλις οι δύο φίλοι έπλησίασαν τόν τραπέζιου τών δύο εργατικών γεροντών, ό Κλέαρχος άνειν άλλο προλόγο έσπευσε να ερωτήση:—Λοιπόν, τί νέα μαρμα-Λουκά;

Ευχάριστα... εχαριστά, παιδιά μου, άπήτησεν άδικοτιός ό ερωτιθής. Όπως τά θέλει ό Θεός, προσέθεσεν ό μιστρο-Λυμητρός.

Και άί προσημιαστικώς ένδραρυντικαί αυτά άπαντήσιος άν συνετέλεσαν ότε τόν πρόσωπον τού Κλέαρχου να λάμψη από χαράν, εκαιμεν ταύτοχρονάς και τόν Μιμηκον ν' ανατείνη προς τόν σόρανόν δύο βλέματα άφώνουσ ευχαριστίας. Κατόπιν, ένθ ε'άθηρό δίπλα εις τόν Λουκάν, άνυπομονών να τόν ίδη άνιγόντα τά χείλη του διά να τού ειπεί λεπτομερείας.

Έλα, κυρ-Λουκά, δέν βλέπεις ποό ό κυρ-Μιχαλάκης μας δέν βασιτείται; Πίστα, πέστου τά όλα καταλειπόσ... ποός τής έδοκαιε τόν γράμμα τί σοσ ειπε...

Νά, προσέθετεν ό Κλέαρχος, πάρε τα με τήν σεράν τά πράγματα και άφηγήσον τα όλα με λεπτομερείας χρωιά ν' αναλειψής τίποτα.

Και ό άγαθόψυχος μαρμα-Λουκάς, χαρούμενος και υπερήφανος διά τήν εύχυή έκβασην τής λεπτής άποστολής του, δέν περιέριμε και άλλας παρακλήσεις διά ν' άρχιση.

Έκανα κατά πάσ μοδίε ό μιστρο-Λυμητρός χτέσ διονατίας μου τόν γράμμα σας, κυρ-Μιχαλάκη, ειπεν άπεισιωμένοσ προς τόν Μιμηκον προς τόν όποιον όμιλε, ήδη με τήν συνήθη ει: τάς ελλιρινειές ψυχής τών άνθρωπων τού λαού οκλειώτα. Διπλωσά τόν γράμμα σας σέ μιά φημερή και τόχρονα σόν κόρφο μου προφ' άπαιού σήμερα κατεβαινοντας γιά τόν κήπο τού Παλατιού... Πόσιτα τά λουλοδία, σκαλάς τής βραγιές, όσο όμως περνούσε ή ώρα, τόσο παραμόνο να ιδώ ποτέ θάνοιε ή πόρτα τού

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΟΜΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ
ΟΥΤΕ ΤΟΥ ΠΑΠΙΑ!

Μέρα δέν περνούσε δίχως να στήσουν καινού ό πάρεδρος τού χωριού κ. Ζυκαριόλης με τόν Δάσκαλον κ. Παπαδιαβασιμόνον. Στο παλιόσ, σόν καφετέ, σόν περιπάτον τους, παντού έμαίλωναν. Ο άνος ύπεροφανέτιος διά τήν σκωπευτικώ τήν του ικανότητά, ό άλλος διεζήθηκε τά πρωτεία, προσάγων ως τίτλον τού ότι από τές τρείς πέριδιες ποό κατεβόδους κάποτε, άί τρείς τού διεφύραν, τές άλλας όμως τές συνέλαβε.

Μιά Κυριακή εισερχόμενος ό κύρ' Πάρεδρος στο μόνον μακαλοκαφεκουρείον τού χωριού μας, συνήτησε τόν κύριον Παπαδιαβασιμόνον. —Καί μέρα τ' ν' άρεντιά σ'.

—Καλώς ήρθες. —Δε μ' λές κύρ' Δάσκαλε, ίού π' έξερς καμπόσα γραμματικά, λέλα να σ' παίξου λένα πακετάκι γιά να ιδούμη θά τού διαβής καλά τού γράμμα;

—Ταχαριστούσ κ' με τά χαράς... —Μετρώ... πένει χαροσιμεί κ' ή τριτ' ε'ς κνιράς ίσούσ ούχτι, κ' ή τού ρηγός ένδικα κ' μινία δικαπεινία...

—Τών κακό σ' τούν κηρό, δικαπεινεί λαγούς έφρασα ίγώ τ' ν' άπερασμείν' άβδουμάδα. —Οί, άνήματα λίες, ίγώ. —Οί ίού, ίγώ τους βάρια.

Και άόσιος πάλι ό καινάς, έφ' ή και ήναγκισθη ό παρευσιωμένοσ Παπασαοραφείμς να επέμβη γιά να μη μάλόνου εις τού εξής. —Ακούσις ιδώ παιδιά μου, τούς ειπε, γιατί να μάλόνετε χωρίς λόγο! ταχαίά μισονόρα παίνει στού κινήγη, χωριστά ού πάσα ειας και όποιος φέρ' ε'ς περισιώτερος λαγούς, ίκαίος ειν' ού καλλιτισιος.

Έτσι και έγινε, αλλά λές και έκαναν άπεργία γ' αούσιος έκείνην τήν ήμέραν ό λαγοί. Καθώς όμως έκτιστρώρον ό Δάσκαλος εκόνετιος πώς θά εδικαιολογητό, συναντά τόν Ν. καλό, έακουσμένο γιά τίς κοιταμάτες τού στο χωριό, κρατούντα ως τόσο ένα τετρατάχον λαγόν.

—Πού τούν βρήκις τού λαγο, ε' Ν'κούλο; τούν π'λάς; —Αγιά! Ιννιά δραχμές. —Πάρτεσ κ' νάν τούν πάσ σ' τν Κυρά Δασκάλα νάν τούν φμάς' καταμά στού ταμή, κ' να τ' σ' τής πώσ θά λέχομ κ' τούν κύρ' Πάρεδρον μ' σαρίσ τού βροδ'.

Φεύγοντας ό Νικόλος, στο δρόμο τόν συνήτησε ό κύρ' Πάρεδρος. —Χάρε ε' Ν'κούλο, τούν π'λάς; —Τούν π'λάς, Ιννιά δραχμές. —Σ' δένου δέκα ίγώ κ' γιά τούν κόπου σ', νάν τούν πά; σ' τν κυρά Παρέδρου, νάν τούν φμάς' οργανάτου στό φούνορη γιά θά ν'όχομ κ' τούν κύρ' Δάσκαλου τραπέ' τού βροδ'.

Ο Νικόλος άρού έσπέκουε τάς δεκαπεινά δραχμάς, εκρινε μάλόν με δλην τού τήν κοιταμάρα! να τόν μαγειρέψη μόνος τού και μόνος τού να τόν φάγη.

Τό βροδάκι, όταν ό καθένας κητηρώνθη προς τόν σπιτι τού διά να ξετήσουν πληροφορίας περ τού λαγοί, άί γυναίκες των έσταυροκοπήθησαν.

—Ποίν λαγόν, χ' στανίε μ',... θά λαγουκ' μ' ή'ες μ' φαινεται π' θινά κ' θάν τούν ειδς στού εινουό σ'!

—Όρέ κ' σπιτι καλά, ούρ' Σφουρντόλου! Τού λαγοί άν' σ' εστειλα με τ' Ν'κούλο. —Δέν έξερου τίςτις, ειλπα.

Δέν έχεροσισθη ποό διά να έννοήσουν τήν φρέικαν ποό τού; εκόνεσιος ό Νικόλος και σάν βοεγιμένες γάτες εξέκνησαν προς συνάντησιν άλλήλων...

—Δε μ' λές, κύρ' Δάσκαλε, πόσοσ τούν πλερσιος; ερωτά έμπιστευτικώς ό Πάρεδρος. —Ιννιά δραχμές τούν θειουμπιάχτ'!

—Πά' καλά. Ιγώ ή άρεντιά μ' δέκα! —Νά σ' δώσωμ κ' ίγώ άλλα δέκα, να πάρ'ε χαλιβή, πάμ νάν τούν καταγγείλοσ τούν θειουμπιάχτ' ίλι παραβίσι τού άθροιν ίκατόν πνήνια ίές ε'ς κνιραχτίς οικονομιστιος ίλι κλοπήν διά οήσιος και ξεπατήσ' ε'ς Διημοσιός άρχής.

—Άφ'στα πιτά, κύρ' Δάσκαλε, κ' έλα να ζαψουμ κανένα τσίπορον να πών τ' αφαριμά τούν κητησορο κ' μην τού λές; μάλει τ' παπά γιαντί θ' άκορβήνονε τά ξ'όνμ'λα σά μάς πάρ'νι χαμ'είη! Έββίβα.

(Βραβείον 20) Μ. Χ. ΡΩΤΕΡΙΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΜΙΕΚΡΗ

Άχόρταγαίβιες όμπεκοχ' στο στόματουν κρατώντας κανάτα δκαδίορκη. Και φίλος προσηρόντας: ΕΓούσοσδενεράραμου,τούλις,οιββέλωδενεραμόνο.

—Οχι τ' άλλος, κρικήστηκα στή γκόμνα ποττή να μ'ν γγιάζου τή χείλη μου κ' έχω γιά σουσθής κανάτα, γιά δε μού βωσάει έπλορος να γένοσ.

Γ. Β. Βερώνης

Βλέπει ό Θεός τά λάθη σου όμως σιωπά και κλειεί δ γένοιόσ τίποτα δέν βλέπει κ' έλο λέει.

T. TRILBY ΜΕΤΑΦΡ. Α. ΔΟΣ ΑΛΕΧ. 18 ΖΑΚΕΛΙΝΑ 18

Και προφέρομαι αυτές τας λέξεις ή Λινέττα, έτεινε το χεράκι της διά να καληνυχτίσει τον Γκαί, αυτός δέ έπωφεληθείς της ευκαιρίας έσκυψε και τό έφίλησεν προς μεγάλην δυσσέρεοειαν της Λινέττας, ήτις τό ετάρβηεν άπότομα και έφυγε τρέχουσα.

Καθίστην λοιπόν έμπρός εις τον καθρέπτην της, έουλογιζέτο δια αυτά και προσπαθούσε να έξηγησιν τον θόρον που έχεν άκούσει την προσωμένη νίκαι εις την ταράσαν.

Ποιος να ήτο; ήρωής; όχι βέβαια, διότι τί ενδιαφέρον δά είχε ν' άκούσθ ήν συνομιλιαν τους; Άλλά τότε λοιπόν ποιος;

Δέν έπρόφθαεν όμως να κάμη περισσότερας σκέψεις, διότι αυτήν την στιγμή ήνοιξεν ή θύρα του μπουντουάρ της και εισηλθεν ο σύζυγος της, τον όποιον ελγε να ιδή από την προτεραιαν. Έτρεξε τότε ένω του, τον έννηγαλισθή παρόφορα να τον ήρώτησε με άγωνίαν:

— Καλήμερα, άγαπημένε μου, ελοσι καλύτερα σήμερα; — Ναι, άγαπη μου, ο ποικίλος έπέραςε και μου έμεινε μόνο λίγη κόπωση. Σού έφερα τρία γράμματα που κάποιος άουλόγιος ήρωής τς δέωσε εις έμένα, σάν να μπορούσα να τό διαβάσω...

Η Λινέττα έπηρε τα γράμματα και ήχησε να διαβάσθ το πρώτο.

— Είνε μία κορτα της Μυρίας, εινεν, ο Μπορμπίς εινε καλύτερα, άλλα ο γατρος τον διάταξε να μείνη άκομη δύο μήνες έκει. Στέλνουν και εις τους δύο μας πολλά φιλά. Στάσων να σου δώσω μερικά.

— Τρελλό μου! έμφύτρισεν ο Ζάκ, άνταποδιδαν τά φιλά εις την σύζυγον του.

— Το άλλο, έξηκολούθησεν στή, εινε της Ραυμόνδης. Δέν θα μπορού ήν ελθθ αυτήν την έβδομάδα. Γιατί τά παιδιά δέν έξέχονται άκομη και μας στελην την άγαπη της. Θα έπαρτομιασά ένα φιλά.

— Η Ραυμόνδη σ' άγαπά πολύ, εδικαιολόγησεν ο Ζάκ, άλλα δέν ήτο ποτέ της διαγυχή.

— Ναι, να τό ξέρω, την έουνήθισα παιά... Άς άνοιξώμε τώρα και τό πρώτο γράμμα...Τι περίεργος φάκελλος και γράψιμο έντελως άγνωστο. Πώς φοβήμαι!

— Γιατί Λινέττα μου; Τι παιδί που είσαι! — Μα πόσοι μπορεί να μου γράψθ; — Άνεις και θα ιδής.

— Έχεις δικη, ύπακοώ.— Έσχισ με όλίγη νευρικότητα τον φάκελλον, άλλα σχεδόν άμέσως τό πρόσασεν της όχρίσεως. — Βλέπει, άνέκραξεν, να που τό προαισθημά μου άλήθεψε: Η δεία Μαρία εινε άρρωστη.

— Όχι δά! — Ναι πολύ άρρωστη, έπανάλαβεν ή Λινέττα με μεγάλην θλίψιν— σχεδόν έτοιμοθάνατος και μάλιστα τό γράμμα αυτό τό στέλνει κάποιον φίλην της.

— Μα ελοσι υπερβολική τοια... διάβασε δυατά ν' άκούσω κ' έγώ, εινεν ο Ζάκ και με φωνήν τρέμοσαν τότε ή Λινέττα εδιάβασε τά έξης: «Κυ ρίε. Η άτυχής μου φίλη και εξαδέλφη σας Μαρία, ήτις πρό άρκετού καιρού ύποφέρει από βρογχίτην, σήμερα εινε πολύ άσχημη. Έχειροτέρευσεν άποτομα και δυστυχώς ο Ιατρος μάς άπήλπισε. Η άγαπητή μας άσθενής, ήτις εινε έν γνώσει της καταστάσεώς της με παρεκάλεσε να σάς ειδοποιήσω διότι έπιθυμεί να σάς ιδθ.

— Άπομια πολύ που σάς άναγγέλλω μίν τόσο δύσάρεστον εΐδησιν και σάς πορακαλώ να δεχθήτε την έκφρασιν των καλύτερων μου αισθημάτων».

Η Λινέττα άπηλιούθη τότε έπεισεν εις την άγάλην του σύζυγος της, όστις εις μάτην προσέβαίεν να την παρηγορήσθ με λόγια άγάης.

— Μην άπελπίζεσαι, μικρούλα μου, της εινεν έν τέλει, άλλα έτοιμάσου, άν δέλης, να φύγης άμέσως. Σέ δύο ώρες με τό αυτοκίνητον προρεΐς να είσαι εις τό Παρίσι και—που ξεις;— μπορεί και οί γιατροί ν' άπαύωνται.

— Πράγματι ή Λινέττα μετ' όλίγας στιγμάς ήτο έντελως έτοιμη. Τό αυτοκίνητον έπεριμένεν εις την έσοδον του πάρκου. Έκατέβηκε τότε συνοδευομένη από τον Ζάκ και τον Γκαί, τον όποιον έσοπεισεν να ειδοποιήσουν, και ή Λινέττα με νευρικότητα κατασάγη έννηγαλισθή τον σύζυγον της και εφύτρισεν εις τον άνδράδελφόν της με τόνον φωνής ίκευτικόν.— Σου τόν έμπιστοποιώ.

Τό αυτοκίνητον έξεκίνησε και έντός όλίγου δέν διεκρίνετο πλέον παρά ένα σύννεφο σκόνης. Ο Γκαί τότε έπλησίασε τον άδελφόν του και έπέρασε τον βροχόν του μέσα εις τον ίδιον του.

— Νάμαστε κάλι οί δύο μας σάν άλλότε, του εινεν.

— Όχι σάν άλλότε, άπήνησεν ο Ζάκ μελαγχολικά και ο Γκαί έννοήσας την δικαίαν θλίψιν του έτοιόσθη. Τι ήμπορούσε να του ειπθ προς παρηγορίαν; Ατός δέν ήξευρε να ψεύδεται με τόσην έπιτηδεότητα όπως ή Λινέττα και να του λέγη ότι θα γίνθ καλά. Και σιωπηλοί οί δύο άδελφοί έπεριπάτησαν όλίγη ώραν εις τό πάρκο.

— Τι μελαγχολική ήμέρα! έμφύτρισεν τέλος ο Γκαί.

— Πράγματι, έβεβαίωσεν ο Ζάκ, θα εινε καλύτερα ίσως να έπιστρέψωμε σπίτι. Άλλά ο πύργος χωρίς την Λινέττα εινε κόλασις, καλέ μου Γκαί, πώς θα περάσθ την ώρα σου!

— Θα κουβεντιάσωμε, θά σου παίξω λίγο πιάνο και θά σου διαβάσω μερικάς εφημερίδας άν δέν βρούεσαι.

— Μα άλλους λόγους θά είσαι ο νοσοκόμος μου, εινεν ο Ζάκ με μίαν δόσην αιδώ. Αυτό δέν εινε και πολύ διασκεδαστικό ζέσεις, φιλέ μου.

— Νοσοκόμος! τί άσχημη λέξις, άνέκραξεν ο νεαρός άξιωματικός. Τό προσωπό σου δέν εινε πρόσωπον άρρώστου.

Έν τήν μεταξύ ειναν φθίσει εις την ταράσαν και άφου εκάθησαν άναπαυτικά και οί δύο, ο Ζάκ άπέτεινε τον λόγον προς τον άδελφόν του.

— Είμαι πολύ ευχαριστισμένος, του εινε, που έμείναμε μόνοι, γιατί υποθέτω πώς θά έχθς πολλά να μου πής.

— Φυσικά έμεις οί δύο πάντα έχομε να ποίμε κάτι, άπήνησεν ο Γκαί ποσοποιημένος τον εΐδημον, άλλα ψυχρά σχεδόν άπότομα ο Ζάκ τον διέκοψε.— Δέν έννοώ αυτό, ειπε. Σέ είχα έπιφορτίσει να κάμησ μερικάς ερωτήσεις στη Λινέττα.

— Λοιπό στενηχορημένος τότε ο Γκαί άπήνησε με διαταγμόν: — Μα ξεις;... δέν ήθερα διόλου ευκαιρία να της μιλήσω... Έπειτα διατάξω...

— Δέν ήθεω ευκαιρία να της μιλήσθ; διέκοψεν ο Ζάκ με τόνον φωνής άποπνεύμα.— Ώς φαίνεται, φίλε μου, δέν έχεις καλο μνημονικό. Ξεχασες ότι χτες σάς άφησα μόνους μια ολοκλήρη ώρα.

22 ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ 22 Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Αί δύο ψυχά των προικισμένα με τας ίδίας ευγενείς ιδιότητας, έπεικονούν και άντελομβάνοντο ή μία την άλλην. Ήσαν δύο άδελφάι ψυχά.

Και ο Φάνης, τον όποιον τό έπεισόδιον αυτό ελχεν όπλισει με νιαν άποφασιστικότητα, ειπε:—Μάσγινα, μίν άνησυχής κοθλόδι από την μηχανογραφίαν αυτήν μάς τάπεινη γυναίκας όπως εινε ή Λέλα. Η καλύτερα άπάντησις μου εινε εκείνο που θά κάμω αύριο τό πρωί.

— Άηλαδή; — Θά έλθω να σε ζητήσω από τους γονεις σου. Και μεθαύριο άμέσως θά κάμωμε τους γάμους μας. Η μηστεια μας δέν εινε άνάγκη να διαρκέσθ περισσότερον της μίας ήμέρας.

Και όπισθε νιεν τρυφερόν άσπασμόν εις τό πρόσωπον της Μάσγινας, της όποιας έν τούτοις την ψυχην έσφιγγε τό πρόσωπισμα κάποιου κακού.

Τήν έσπέραν όταν ή Μάσγινα έπέστρεψεν εις τό σπίτι, έσπεισε να άνακοινώσθ εις την μητέρα της ότι την έπομένην ο Πλατής θά ήργετο να ζητήσθ την χείρα της. Άλλά δέν έπρόφθασε να τελειώσθ την φράσιν της και ή σεβουτή μητέρα της με την έκφρασιν του ύπερτάου σπαργαμού εις τό πρόσωπον, άνεινάχηξθ νευρικά, ώσάν ένα αλφινίδιον πύο ν' άνεψήθησεν εις την πολυθρόνιν έπου άνεπαισε τά χουρασμένα γεροντικά μέλη της.

— Ο Πλατής! ο Φάνης!... να γίνης γυναίκα του... εσύ... εσύ... άνέκραξεν έξαλλος ώσάν να την περιήνε εις παραφροσύνην ή ιδέα αυτή.

— Μα γιατί μητέρα; Γιατί! έρωτά κατάπληκτος ή Μάσγινα. Άντι αυτό τό πράγμα να σ' εύχουσιθε, σά κάνα να στενοχωρησάμαι... Δέν άγοπάς την κόρη σου μητέρα; δέν θέλεις ν' άποκακασταθής;... Που θά βρεθθ καλύτερα ευκαιρία!...

— Μάσγινα μου, μίν μοι λές αυτά τά λόγια που μοι έσχιζούν την καρδιά... σ' όγαπά, τό έφερε, σάν τά μάτια μου, κ' άν κλεισώ τά μάτια μου προτού να σε ιδώ άποκατεστημένη, δέν θάχω ήσυχία στον τάφο μου... όμως ο γάμος ούτως εινε όδύνας οί... δέν μπορεί... δέν μπορεί!...

— Μα γιατί! γιατί! — Γιατί δέν εινε δυνατόν... δέν έχει τό δικαιώμα ο Φάνης να γίνθ άνδρας σου, ούτε και ού να γίνθς γυναίκα του, τ' άκούς; έφώναξεν ή κυρία Τώνη και άσθανομένη τάς δυνάμεις της να την εγκαταλείπου, κατέπεισεν εις μίαν πολυθρόνιν.

Η Μάσγινα με τά μάτια διάπλατα από την κατάπληξιν που της έπροέβησεν τ' άνέχηγητα λόγια της μητέρας της, έννοάτισεν έμπρός της, έβησε τά χείμα της και την έρωήσε:

— Μητέρα, δέν έννοώ... πές μου, προς Θεού, έξηγήσθ μου τί σημαίνουσι αυτά;

— Είνε πράγματα που δέν έξηγουται, άνέκραξεν έν μέσω λυγμών ήδη ή κυρία Τώνη. Δέν μπορείς να σου τά έξηγήσω... σου λέγω μόνον ότι αυτός ο γάμος εινε όδύνας!

Διεκρίθη μιν στιγμήν διότι ή φωνή της την εγκατέλειπε και κατόπι συγκατενόουσα όσας της άπέμενον άσθενείς γεροντικές δυνάμεις, ήρωθθη έξαλλος, άλλόφρων, ώσάν τρελλή και έκρανόσε:—Μάση μου, μίν έπιμένής να μ' έρωτώς τό γιατί... ή ερωτήσις σου σάν μαχαίρες μήνησιν στην ψυχή μου... Άκουσε μόνον τί θά σου πώ: Τήν στιγμήν που θά πατήσθ εδω μέσα τό πόδι του ο Φάνης γιά να σε ζητήσθ εις γάμον, μιά συμφορά, μεγάλη συμφορά μάς περιμένει, έμπρός εις την όποιαν ή πάχυνσις του πατέρα σου θα εινε μηδέν... Μήν τον άφήσθ να έλθθ... σπεισε άμέσως να τον έμποδίσθ, γιατί άν λάθην αυτό που σου λέω, τό σπίτι μας θ' άφανισθθ, ή οικογενείά μας σάν καπνός θά διαλυθθ!...

Η Μάσγινα έπάκουσε εις τά λόγια αυτά της μητέρας της. Η τρομερά ύποψία ήχησε να τριβελλήθ το μυαλό της. Έπροσπάθησε να διαβάσθ εις τά μάτια της μητέρας της την άλήθεια, άλλα δέν ήμώρσε να συνοικήσθ τα βίεματά της. Τήν άπέφρων, όπως άποπεινεί ο ένοχος τον καρτην του. Και ή ύποψία της ένσχιζθη.

— Ο μητέρα! μητέρα!... κάτι τρομερό μου κρύβεις... Ο Φάνης μ' άγαπά, τον άγαπά, γιατί μάς έμποδίζεις να παρθώμε... γιατί;...

— Γιατί εινε ά δ ε λ φ ο ς σου!...

Και μόλις ή τρομερά αυτή λέξις έξέφυγεν από τό στόμα της, ή κυρία Τώνη κατέπεσε λιπόθυμος, άναίσθητος, σχεδόν άπνοως...

— Ά δ ε λ φ ο ς μου! έπανάειβε μηχανικός ώσάν ήχώ ή Μάσγινα, μη τολμάω να σκεφθθ, μη τολμάω να έξετάσθ το πράγμα.

Η πυρίνη αυτή λέξις κάτι ελχε σκοτούσει μέσα της, κάτι νεκρόν ήθδάγετο εις τά στήθη της. Και εις μίαν στιγμήν παρήλασε νημηματογραφικός από την σκέψιν της όλον τό σφάλμα της μητέρας της: Μία νεανική παροσφορά θά την έχεν ώθήσει κάποτε εις τας άγκάλας του γέροντος ήδη Πλατή, χωρίς να ύποπτεύεται τάς συνεπειάς τας όποιάς θά ελγε τό άμαρτήμα της. Άλλ' αί συνεπειά έπληθον βαρείαι και ή χόρη της Μάσγινα ελχε πατέρα όχι τον Τώνην, άλλα τον Πλατήν τον έπισθ πατέρα του Φάνη, του άδελφού της... ναι του άδελφού της!

— Ο, σποραγμή! Υπαρχουσι όδύνα προδ των όποιων τό μυαλό του ανθρώπου σταματά. Και ή Μάσγινα προ της φοβεράς έκεινης άποκαλύψεως ήθδάνετο ότι τό λογικόν της ελχε παύσει να λειτουργή, ήθδάνετο ότι εκινδύνετο να παροφροσθ.

Ότε την μητέρα της, ή όποία κατέκειτο έκει εις τό βάπεδον λιπόθυμος, εκέκρηθ να περιποιηθθ, ούτε τί έρεπε να κάμη, ούτε τίποτε. Έν μόνον ελχεν εις τό μυαλό της: ότι ο Φάνης ήτο άδελφός της, ότι τό αίμα τους έχώριζεν, ότι δέν ήμπορούσαν να γίνουσι σύζυγοι, άφου ήσαν άδελφοί. Και έκείνο τό όποιον αΐθερηώς της ήρχετο εις τον νουν, ήτο να πορεμποδισθ τό διάβημα του Φάνη. Να έυρη μία πρόσφορα, διά της όποιας, χωρίς να έκθθη την μητέρα της, να ματαιώσθ τον γάμον της. Κοι πόδ ποντός ή τό ειδοποίησθ.

Άλλοίμονον όμως ή ειδοποίησις της ήτο άνοσηλής!

Τό ίδιον έκείνο άπόνοιμα ένα δράμα συνετέλειτο έξω από την Τράπεζιν Πλατή. Ο Πάτριος δι' αλλίνως παραφροσμένος από την ιδέα ότι ο Φάνης ήτο ο άραξ της ευτυχίας του και ώ κοίμησεν από των σατανικών παρορμήσεων της Λέλας, έπεριμενε τον Φάνην την ώρα που θά έξήγρητο από τό γραφεϊον του.

(Άκολουθεί)

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Λοιπόν, πώς σάς φαίνεται σήμερα τό πρόσωπον της Σφαιρας; Πό καλύτερο δέν εινε; Ο έπί κεφαλής του τίτλου άνθρώπος μας έπληθχε, έξυψήσθη, έκαμη άνη χοριστήρα τον και σάς καλημερίζει! Άλλ' όχι από τό ίδιο πλέον τυπογραφείον από άλλο, τά πλούσια τεχνικά μέσα του όποιον του έπέτρεψαν τον έξωραϊσμόν αυτόν. Περί πρόσθετον έξόδομ κάποιου παληροκαταστάριου την έβδομάδα πρόκειται, άλλ' άδιάφορον. Η Σφαιρα από της αρχής της εκδόσεως της θυσιάζει τό κέρδος εις την ευσεβή και περιποιημένη έμφανισίν της. Έλπίζω οί άναγνώσται να μίν μένουσι δυσάρεστημένοι.

Μαζί δέ με τον εΐρηστομόν αυτόν, και μιά μεταβολή. Καθώς θ' άντελήθητε, εις την ά' στήλην της 4ης σελίδος, όπου ή συνήθης θέσις των Καλλιτερον Διηγημάτων, δημοσιεύονται ήδη τά βραβευθέντα διηγήματα των άναγνωστών. Πρόκειν ν' όμολογήσω ότι αυτά τά Καλλιτερα Διηγήματα, τά όποία άπέτελλον πάντοτε ένα ή-ο τό εκλεκτώτερα κομμάτια της Σφαιρας, μου έδιδαν συχνά υπερβολικήν δυσοκλίαν. Όχι διότι δέν υπάρχουν πολλά και καλά διηγήματα εις την παγκόσμιον φιλολογίαν άλλα διότι, διά λόγους οικονομίας της φιλολογικής ήλης της σελίδος, έπρεπε να περιορίζωται εις 1—1 1/2 τό πολύ στήλην. Και που να εΐσχασι διαρκώς τόσον μικρά διηγήματα; Έπαρτοίμια λοιπόν εις μέν την 4ην σελίδα να αυξήσθ το δημοσιευόμενον ποσό των «τα καλά τραγουδιών» της «ένης φιλολογίας» και της «συνεργασίας των άναγνωστών», εκ παραλλήλου δέ να διαδυσθ τό στήλην της 3ης σελίδος κατά φύλλον, εις τας όποιας με δημοσιεύονται κάποιες μεγαλοτύπικα διηγήματα εις 3—5 συνεχείας τό καθένα. Έγώ ήδη έτοιμάσει μίαν τέτοιαν σειράν άριστοτεχνικών διηγημάτων ξένων και δικών μας. Η άρχή θα γίνθ από του πρόσθετος φύλλον με την «ΕΞ ΑΡΑΙΟΝΙΣ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΦΡΑΝΣΙΣ» ένα ύπεροχον και πολύ-πολύ ένδιαφέρον όγλήκιον διηγημα του Κόναν Ντόυλ, έντελως άγνωστον μέχρι τουδε, πολύ βαθεία ψυχολογημένον και με έξαιρετικην έπιμέλειαν γραφέν—όχι από τά συνηθησμένα άστυχηματά. Θά έπακολουθήσθ άλλο διηγημα Γάλλου συγγραφέως, άλλο Ισπανικόν, άλλο Έλληνικόν, και ούτω καθεξής. Έτσι και έγώ θα ήμώρσοτε να δώσω τά πραγματικώς καλύτερα διηγήματα της παγκοσμίου λογοτεχνίας, δίχως τον περιορισμόν του χώρου, και ή φιλολογική ήλη της 4ης σελίδος θα πλουτισθ.

Άλλά σάν πολλά μου φαίνεται αί ελπία, χωρίς να λαμβάνω υπόψη μου ότι όσοι μου έστειλαν έργα περιμένουσι έναγωνίως να ίδουσι τί άπέγναι.

Ε, τι λέτε σεις ν' άπέγναι; Δέν τά ξεύρετε! Τά έλαβα, τά έδιωξασα, τά έκκοκίνισα και έγκρινα: Α. Καρφέρα «Πορφυρογεννητή», Ντ. Μανιώτη «Τό ζέφυρον», Γ. Σουλβέρδη «Απάντησις», Αν. Κουντουπό «Σ' έναν Παράλη» και Ροδ. Ήους «Ονειρο Πόνος».

Τά κορίτσια έπληραν άπομιασιν σ' αυτό τό φύλλον. Τι ταπεινά που την έχουσι, Θεέ μου! Ευχαριστώ πολύ κ. Μ. Αθηνέλλη. Τά πολιτικοειδούς φύσεισά τά άποφράγιω προτιμώ τά έπί κοινωνικόν ζητήματα.—Τό ίδιο και γιά σάς, κ. Ι. Στάουρ.—Άρκετά καλά γράφετε η Αγκάθη, να μίν παύσθητε όμως θέματα άνοικτα.—Και σεις, κ. Κ. Ζαννίδη, επιτυγνάνετε εις τους σατυρικούς στίχους, να έχθ όμως και ένδιαφέρον τό θέμα σας. Π. χ. τό τελευταίον τετραστίχον του «Μισοί» δέν λέγει τίποτε.—Οί στίχοι σας εινε πολύ καλοί μετρικός, κ. Δ. Ιούδα, και υπάρχει πάντοτε μιά άριστα νεγρονηκή ιδέα εις τά ποιήματά σας. Τα χαλόν όμως άφ' ενός ο φόρτος των άσυνταχίτων κομητικων έπιθέτων και παρομοιωσεων και άφ' ετέρου ή τρομερά άκατανόητος γλωσσος ψυχρισμοί, δημοτικισμοί, καθαρωνισμολογικοί όλοι μαζί εις ένα κικεδάον κάπου διαβάσθ την λέξιν «ν' άποχωρήσθ». Σας βεβαίω ότι άσχημώτερα άνοσητικός λέξις δέν ήμπορούσε να γίνθ. Άλλά και «ν' άποχωρήσθ» άν τό έγρόφατε, πάλιν δέν θα εΐταίμαζε με τους άλλους δημοτικούς τύπους τό ποιήματός. Παθαίετε δηλ. και σεις ό,τι οί περισσότεροι: θυσιάζετε θέλ έννοιας εις τό μέτρον και την δημοικαταλήθειαν.—Σεις, κ. κ. Γ. Ζαχαρίου, Α. Τέτα, Α. Παλαρογδότ και Κ. Προδρομίδη, με μου στείλετε άλλα καλύτερα, άφου κοπίστετε πρώτα λιγάκι.—Τό λικό σεις μεγάλο κ. Τ. Ζαβερδα.—Έντυπώσεις, περιγραφάς, άνέκδοτα και προσωπικά δέν δημοσιεύω κ. κ. Ν. Κουκουροφ, Γ. Μπυροφ, Γ. Δαμουλακ, και Α. Χαλιμάδος.—Έκτός απ' αυτά, μπορεί να μου στείλετε ό,τι άλλα λυρικά ή σατυρικά κομμάτια, κ. Λίμων Ζιρμέν, και έφ' όσον έγκρίνονται θα δημοσιεύωνται με την σειράν.

Νέος άσθη.—Ρεβιούλ Αββέλ, ρ. γ. ένταυθα. Δέχεται άλλην έπιστολήν με άναθήμα, κ. γ. Ρέθινον. Καριόμιν στη γαστή, της άναθήμας μου, εζαδελφούσθ, κ. Ιωάκείμ Βούλας, Βιοτέλες και γαστρίφαλα δόναχθ άπ' τον Πόρο, όλο όροσά και μωραδία σου έστειλα γιά όσο. Όργάνους δόναχθ και τα μωραδάτα, εΐδη κρινά όλόκενα κ' ωαία ζουμπουλάκια. Υγίανθος κ' άλλα πολλά άνηθ του παραθέτου σου έστειλα Κενοθία μου στη φρενήρη γαστή σου. Σέσων λουλουδιών την μωραδίον και μωραδί ή γαστή σου, κ' άνέφρος ο βίος σου να εΐθ εν γάλην ή ο άναστεναγμός τό στήθος σου ποτέ να μη βαρύνθ μόνον τό γέλοιο κ' ή χαρά πάντα να σε φαιδρήν. Κ. Προγραμματιστήριον. Ο εζαδελφός σου Λουκάς.

Άναλλάσσω σ. ρ. με δεσποινίδαν πανταχόθεν. Ρομαντικός, ρ. γ. Κωστώσει Άττίτις.

Άλληλογράφος με δεσποινίδαν 18-20 ετών Αθηνόπουρου για παρηγορία πονεμένης καρδιάς. «Κρυφόν Πόνον», ρ. γ. Αθηνά.

Νέος άσθη.—Ρεβιούλ Αββέλ, ρ. γ. ένταυθα. Δέχεται άλλην έπιστολήν με άναθήμα, κ. γ. Ρέθινον. Καριόμιν στη γαστή, της άναθήμας μου, εζαδελφούσθ, κ. Ιωάκείμ Βούλας, Βιοτέλες και γαστρίφαλα δόναχθ άπ' τον Πόρο, όλο όροσά και μωραδία σου έστειλα γιά όσο. Όργάνους δόναχθ και τα μωραδάτα, εΐδη κρινά όλόκενα κ' ωαία ζουμπουλάκια. Υγίανθος κ' άλλα πολλά άνηθ του παραθέτου σου έστειλα Κενοθία μου στη φρενήρη γαστή σου. Σέσων λουλουδιών την μωραδίον και μωραδί ή γαστή σου, κ' άνέφρος ο βίος σου να εΐθ εν γάλην ή ο άναστεναγμός τό στήθος σου ποτέ να μη βαρύνθ μόνον τό γέλοιο κ' ή χαρά πάντα να σε φαιδρήν. Κ. Προγραμματιστήριον. Ο εζαδελφός σου Λουκάς.

Άναλλάσσω έπιστολάς με διας τας δεσποινίδας. Γράφατε «Κοιτικόν Αλεντοπούλου», ρ. γ. Ρέθινον. Καριόμιν στη γαστή, της άναθήμας μου, εζαδελφούσθ, κ. Ιωάκείμ Βούλας, Βιοτέλες και γαστρίφαλα δόναχθ άπ' τον Πόρο, όλο όροσά και μωραδία σου έστειλα γιά όσο. Όργάνους δόναχθ και τα μωραδάτα, εΐδη κρινά όλόκενα κ' ωαία ζουμπουλάκια. Υγίανθος κ' άλλα πολλά άνηθ του παραθέτου σου έστειλα Κενοθία μου στη φρενήρη γαστή σου. Σέσων λουλουδιών την μωραδίον και μωραδί ή γαστή σου, κ' άνέφρος ο βίος σου να εΐθ εν γάλην ή ο άναστεναγμός τό στήθος σου ποτέ να μη βαρύνθ μόνον τό γέλοιο κ' ή χαρά πάντα να σε φαιδρήν. Κ. Προγραμματιστήριον. Ο εζαδελφός σου Λουκάς.

Άναλλάσσω σ. ρ. με δεσποινίδαν και νέους καθώς και με στρατιωτικόν. Δανάη Κωνσταντινοπούλου, Γ. Ρέθινον. Καριόμιν στη γαστή, της άναθήμας μου, εζαδελφούσθ, κ. Ιωάκείμ Βούλας, Βιοτέλες και γαστρίφαλα δόναχθ άπ' τον Πόρο, όλο όροσά και μωραδία σου έστειλα γιά όσο. Όργάνους δόναχθ και τα μωραδάτα, εΐδη κρινά όλόκενα κ' ωαία ζουμπουλάκια. Υγίανθος κ' άλλα πολλά άνηθ του παραθέτου σου έστειλα Κενοθία μου στη φρενήρη γαστή σου. Σέσων λουλουδιών την μωραδίον και μωραδί ή γαστή σου, κ' άνέφρος ο βίος σου να εΐθ εν γάλην ή ο άναστεναγμός τό στήθος σου ποτέ να μη βαρύνθ μόνον τό γέλοιο κ' ή χαρά πάντα να σε φαιδρήν. Κ. Προγραμματιστήριον. Ο εζαδελφός σου Λουκάς.

Άναλλάσσω σ. ρ. με δεσποινίδαν και νέους καθώς και με στρατιωτικόν. Δανάη Κωνσταντινοπούλου, Γ. Ρέθινον. Καριόμιν στη γαστή, της άναθήμας μου, εζαδελφούσθ, κ. Ιωάκείμ Βούλας, Βιοτέλες και γαστρίφαλα δόναχθ άπ' τον Πόρο, όλο όροσά και μωραδία σου έστειλα γιά όσο. Όργάνους δόναχθ και τα μωραδάτα, εΐδη κρινά όλόκενα κ' ωαία ζουμπουλάκια. Υγίανθος κ' άλλα πολλά άνηθ του παραθέτου σου έστειλα Κενοθία μου στη φρενήρη γαστή σου. Σέσων λουλουδιών την μωραδίον και μωραδί ή γαστή σου, κ' άνέφρος ο βίος σου να εΐθ εν γάλην ή ο άναστεναγμός τό στήθος σου ποτέ να μη βαρύνθ μόνον τό γέλοιο κ' ή χαρά πάντα να σε φαιδρήν. Κ. Προγραμματιστήριον. Ο εζαδελφός σου Λουκάς.

Άναλλάσσω σ. ρ. με δεσποινίδαν και νέους καθώς και με στρατιωτικόν. Δανάη Κωνσταντινοπούλου, Γ. Ρέθινον. Καριόμιν στη γαστή, της άναθήμας μου, εζαδελφούσθ, κ. Ιωάκείμ Βούλας, Βιοτέλες και γαστρίφαλα δόναχθ άπ' τον Πόρο, όλο όροσά και μωραδία σου έστειλα γιά όσο. Όργάνους δόναχθ και τα μωραδάτα, εΐδη κρινά όλόκενα κ' ωαία ζουμπουλάκια. Υγίανθος κ' άλλα πολλά άνηθ του παραθέτου σου έστειλα Κενοθία μου στη φρενήρη γαστή σου. Σέσων λουλουδιών την μωραδίον και μωραδί ή γαστή σου, κ' άνέφρος ο βίος σου να εΐθ εν γάλην ή ο άναστεναγμός τό στήθος σου ποτέ να μη βαρύνθ μόνον τό γέλοιο κ' ή χαρά πάντα να σε φαιδρήν. Κ. Προγραμματιστήριον. Ο εζαδελφός σου Λουκάς.

Άναλλάσσω σ. ρ. με δεσποινίδαν και νέους καθώς και με στρατιωτικόν. Δανάη Κωνσταντινοπούλου, Γ. Ρέθινον. Καριόμιν στη γαστή, της άναθήμας μου, εζαδελφούσθ, κ. Ιωάκείμ Βούλας, Βιοτέλες και γαστρίφαλα δόναχθ άπ' τον Πόρο, όλο όροσά και μωραδία σου έστειλα γιά όσο. Όργάνους δόναχθ και τα μωραδάτα, εΐδη κρινά όλόκενα κ' ωαία ζουμπουλάκια. Υγίανθος κ' άλλα πολλά άνηθ του παραθέτου σου έστειλα Κενοθία μου στη φρενήρη γαστή σου. Σέσων λουλουδιών την μωραδίον και μωραδί ή γαστή σου, κ' άνέφρος ο βίος σου να εΐθ εν γάλην ή ο άναστεναγμός τό στήθος σου ποτέ να μη βαρύνθ μόνον τό γέλοιο κ' ή χαρά πάντα να σε φαιδρήν. Κ. Προγραμματιστήριον. Ο εζαδελφός σου Λουκάς.

Άναλλάσσω σ. ρ. με δεσποινίδαν και νέους καθώς και με στρατιωτικόν. Δανάη Κωνσταντινοπούλου, Γ. Ρέθινον. Καριόμιν στη γαστή, της άναθήμας μου, εζαδελφούσθ, κ. Ιωάκείμ Βούλας, Βιοτέλες και γαστρίφαλα δόναχθ άπ' τον Πόρο, όλο όροσά και μωραδία σου έστειλα γιά όσο. Όργάνους δόναχθ και τα μωραδάτα, εΐδη κρινά όλόκενα κ' ωαία ζουμπουλάκια. Υγίανθος κ' άλλα πολλά άνηθ του παραθέτου σου έστειλα Κενοθία μου στη φρενήρη γαστή σου. Σέσων λουλουδιών την μωραδίον και μωραδί ή γαστή σου, κ' άνέφρος ο βίος σου να εΐθ εν γάλην ή ο άναστεναγμός τό στήθος σου ποτέ να μη βαρύνθ μόνον τό γέλοιο κ' ή χαρά πάντα να σε φαιδρήν. Κ. Προγραμματιστήριον. Ο εζαδελφός σου Λουκάς.

Άναλλάσσω σ. ρ. με δεσποινίδαν και νέους καθώς και με στρατιωτικόν. Δανάη Κωνσταντινοπούλου, Γ. Ρέθινον. Καριόμιν στη γαστή, της άναθήμας μου, εζαδελφούσθ, κ. Ιωάκείμ Βούλας, Βιοτέλες και γαστρίφαλα δόναχθ άπ' τον Πόρο, όλο όροσά και μωραδία σου έστειλα γιά όσο. Όργάνους δόναχθ και τα μωραδάτα, εΐδη κρινά όλόκενα κ' ωαία ζουμπουλάκια. Υγίανθος κ' άλλα πολλά άνηθ του παραθέτου σου έστειλα Κενοθία μου στη φρενήρη γαστή σου. Σέσων λουλουδιών την μωραδίον και μωραδί ή γαστή σου, κ' άνέφρος ο βίος σου να εΐθ εν γάλην ή ο άναστεναγμός τό στήθος σου ποτέ να μη βαρύνθ μόνον τό γέλοιο κ' ή χαρά πάντα να σε φαιδρήν. Κ. Προγραμματιστήριον. Ο εζαδελφός σου Λουκάς.

Άναλλάσσω σ. ρ. με δεσποινίδαν και νέους καθώς και με στρατιωτικόν. Δανάη Κωνσταντινοπούλου, Γ. Ρέθινον. Καριόμιν στη γαστή, της άναθήμας μου, εζαδελφούσθ, κ. Ιωάκείμ Βούλας, Βιοτέλες και γαστρίφαλα δόναχθ άπ' τον Πόρο, όλο όροσά και μωραδία σου έστειλα γιά όσο. Όργάνους δόναχθ και τα μωραδάτα, εΐδη κρινά όλόκενα κ' ωαία ζουμπουλάκια. Υγίανθος κ' άλλα πολλά άνηθ του παραθέτου σου έστειλα Κενοθία μου στη φρενήρη γαστή σου. Σέσων λουλουδιών την μωραδίον και μωραδί ή γαστή σου, κ' άνέφρος ο βίος

ΕΥΘΥΜΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Τοῦ Βλάμη τὰ καριώματα ΠΕΡΙ ΖΟΥΛΑ

Είδες πού λένε, ρε Μανιώ περισπούδαχτη, «νάχα ένα κόρρο λίρες και μιὰ μαούνα τάλ- λαρα;» Τὸ σήμερο πού τὰ λεφτά φτηνήγανε κι' ἡ δραμμή πάει γιὰ δεκάρα, τί νὰ σοῦ κάνη μιὰ μαούνα μονάχα τάλλαρα—νομίζω; Μιὰ κοῦρα νὰ κάνη με σταθιμὸ στοῦ Κόκκινου βουλάξε ὁ εἰκοσιπένταρχος κι' ἂν πῆς και γιὰ κανένι μεγαλειότερο τζιανέτι, καλημέρα γι' αὐ- ρο—οὔτε κατοστάρικο δὲ φτάνει, γιὰ νὰ ξε- ρης. Γιατί ἐγώ, ρε ὑπερμάχο, ὄντες βγάνο τὴ γιανουκλὸ μου στὸν περπάτο τῆς θελο νάεινε φωταγωγημένη και σηματοδότηση, γαρέφαλο στ' αὐτὴ, μαντορίνι στὸ χέρι, σκαρινάκι δικό- ψιδο και τὰ εἰς ῥὰ διούλλαβα—ὄχι νεγκλιτζέ και με τὰ ρούχα τοῦ σπιτιοῦ—ξηγιέμαι ἀρ- νουβὰ; Αὐτὴ τὴν παρηγορία ἔχουμε κι' ἐμεῖς τὰ φτωχάδικα! Τώρα θὰ μοῦ πῆς πῶς τὰ φέρνει βόλτα ὁ κόσμος μ' αὐτὴνα τὴν ἀκρί- βεια. Ἄς εἶν' καλὰ ἡ αἰσχροκερδία κι' ἡ ζούλα—τὴν πάπια κάνεις; Ὅλοι τους κλέβουνε τὸ πορτοφῶλι τοῦ πλησιον, ἐγὼ ἐσένα κι' ἐσὺ ἐμένα—τῶφρε ἡ κουβέντα δηλαδή—κι' ὄλοι τους πιάνονται κοροῖδα. Μονάχα ἐνα πολὺ μοῦ κοκοφαίνονται, πού κανένια πιά δὲν ξέρει νὰ κάνη γερὲς μπάζες και νὰ κανονίω καλὰ τὴ δουλειά του. Πήγανε τὴν προάλλη τρεῖς φωτο- γραφιζόμενοι στὴν ἀποθήκη τοῦ δημῶσιου και σηκώσανε ἐκσειτέσορις μπάζες τάλλαρα· σὲ δυὸ μέρες τοὺς μαγκώσανε και τώρα εἶνε μέσα και κοιτᾶνε ἀπόξω οἱ φουκαριόρηδες. Ἐ ρε ἀειμνήστε Ἀλεκάκι ποῦσαι ναί τοὺς ἀνοίξης τὰ μάτια πῶς κλέβουνε. Πέθανες κι' οὔτε ἐνα παρασῆμο δὲν σοῦδωκε τὸ ἀχάριστο κουβέρο— ντουλιά φονιά!

Υστερόγραμμα. — Ἐ- νεκα πού καταπιστήκα- με με τάλλαρα και λίρες, δὲν μοῦ ἐμβάξης καμμιά παρνίτσα γιὰ τὰ μικρὰ ἔ- ζοδα; — και με τὸ μπω- ρὸν κι' ὄλας. Τὴν ἔχω με τὸ πρώτο;



Ὁ Βλάμη

ΝΕΡΟΒΡΑΣΤΑ ΚΙ' ΑΝΑΛΑΤΑ ΤΟ ΝΕΡΟ

Ἄλλοιμονο! Ὁ ἀνθρώπος οὐκέτιται και πο- θεῖ πάντοτε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν ἔχει. Εἶνε τοῦτο μεγάλη ἀλήθεια τὴν ὅποιαν ἔρχομαι νὰ ἐπικυρώσω διὰ μιαν ἀκόμη φοράν ἐγὼ διὸ τοῦ παρόντος· προκειμένου νὰ γράψω διὰ τὴν «Σφαίρα» ὁ νοῦς μου ἀμέσως εἰς τὸ νερὸ ἐπὶ- γεν, ἀκριβῶς διότι, χάρις εἰς τὰ μεγαλεπήβολα ἔργα τοῦ Κοκκινάρου και τὰ ἀφθονα ὕδατα τῆς Στυμφαλίας, σπανίως τόσον, τώρα τὸ κολο καιρὶ Ἰδίας, εἰς τὰς Ἀθήνας.

Καὶ λοιπὸν τὸ νερὸ, κοινῶς ὕδωρ, κοινότερον νεράκι τοῦ Θεοῦ, εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πίνουν οἱ μπεκρηδες μόνον ἐλλειψὶ ρεστίνας, και ἡ ἔλλειψις τοῦ ὁποίου φέρει τὴν ὑπὸ τὸ συμπα- θητικὸν ὄνομα «κόρυζα» ἀσθένειαν. Τὸ νερὸ ἔχει ἐγκαταστήσει τὸ γενικὸν στρατηγεῖον του εἰς τὸν ἀνεκὸν, συνήθως ὄμως εὐρίσκειται και εἰς τὰ σύννεφα, εἰς τὸ βάθος τῶν πηγαδιῶν και ποταμῶν, ἐξαιρέσει τοῦ Ἰλισσοῦ εὐρίσκε- ται ἐπίσης πάντοτε μὲν εἰς τοὺς ὑδροπικούς γαι τοὺς οἰνοπῶλας, οὐδέποτε δὲ εἰς τὰς βρύσας τῶν συνοικιῶν. Ἄλλ' ἐκεῖ ὅπου τὸ νερὸ ἀφθονεῖ εἶνε κυρίως οἱ τενεκέδες τῶν γαλατάδων, ὁπότε θεωρεῖται ὡς τὸ δυναμικότερον ὄψημα. Τὸ νερὸ ἔχει ἐνα τρεμερὸν ἐχθρὸν, τὸν ἀέρα, ὁ ὅποιος ὅπου τὸ συναντῆται τοῦ κάνει οὐτιδες· εὐτυχῶς πού δὲν εἶνε γένους θηλυκοῦ, ὁπότε τὰ πράγματα θὰ ἴσαν τραγικά. Τὸ νερὸ ἀκολου- θεῖ πάντοτε ἐνα ρεῦμα, χωρὶς ἐκ τούτου— πράγμα περιέργον— νὰ συναχῶνεται. Αἰχμαλο- τίζομενον ὑπὸ τοῦ ἀνθρώ- που, χρησιμοποιεῖται διὰ νὰ γεμίξῃ τῆς καρφες, νὰ ἀπο- τελεῖ τὸ κυριώτερον συστατι- κὸν κάθε σάλτσας και εἰς τὸ νύμφιον συνήθως μὲν τῶν χει- ρῶν, σπανίως δὲ τῶν ποδῶν.

Ἄ! εἶδατε; Παρ' ὀλίγον νὰ λησμονῆσω νὰ προσθεῖσω ὅτι τὸ νερὸ ἔχει και ἐνα ἄλλον ἀμειλιχτὸν ἐχθρὸν: τοὺς γεο- πλοῦτους.

Ὁ ΜΑΓΕΙΡΟΣ

Τὰ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.



Περδίκω μ' π'λί μ' Πιάσι τ' μύτη σ', κλειό τ' αὐτιά σ' κι' τήρα ν' αἰκούσης, κι' ἀπὲ σὺν αἰκούσης, ρουβόλα ἰδῶ κοτὰ τ'ν Ἀθήνα ἀνέχ'ε ἔλλειψ' ἀπού χουλέρα, πανούκλα, ρουσοῦμπελ' κι' οὐλες τ'ς ὄμουρφις ἀρρωστειῶς.

Βρώμα, βρώμα κι' λυ- σονδία, οὐρή καφαρή, σὰν κι' οὐλους οὐ κή- σιμος ἰδῶ στ'ν Ἀθήνα νὰ ζήλειψι τ'ν ἀπλυσία σ' κακὸ νὰ σωρῆ, πα- ληουσιάνου ἀπ' τ' διαόλ' ἀπ' φουβῶσι τοῦ νεροῦ σὺν οὐ διάουλος τοῦ λ'βάν'. Νεράκι τ' Θεοῦ κι' τ'ς Παναγίας εἶνε, οὐρή, δὲν τρώει τοῦ κακὸτ'χου μάειτι δαγκῶν' τὶ τοῦ διάουλου προ- ηγοῦμένα ἔχ'ς Ἰναντιὸν και τῶεις κηρῶς γεν'κὸ ἀπουλεισμοῦ;

Ἐδουκι οὐ Θεὸς κι' ἔκαναν κάπουτις κι' ἰδῶ ἀπειθιόρησ' στὰ ζαχαρουπλαστεία, τὰ μαγαζὰ ἀπ' π'λᾶν μαθὲς γλυκούδια κι' ζαχαρένια, δι' οὐ τὰ ζαχαρουτράγαλα και τὰ ξηρουλούμα ἀπ' π'λάει οὐ Κίτσιους οὐ Ἀρβανίτες ἰστού στοῦ χουρογιό. Κὰτ' ἄλλα γλυκὰ ἀπ' τὰ λιὲν πάστις κι' παουτά, κι' δὲ λιὲν νὰν τὰ βάλ'νι κανιὰ στάλα στ' φουτιὰ νὰ ζισταθοῦν, μόνε στὰ φέρ'νι ἔστ' κρῦα κι' ὄντις τὰ τρώς μαργῶν' οὐ στόμας σ' τὰ ἔρ'μα, παγῶν'νι τ' ἀντιρά σ', πουντιεῖς κι' πὰς κατ' ἀνέμ' πὰς— ἡ ὄρα σ' ἡ καλὴ ἀι- Πα- ρουριτ'σσα μ'.

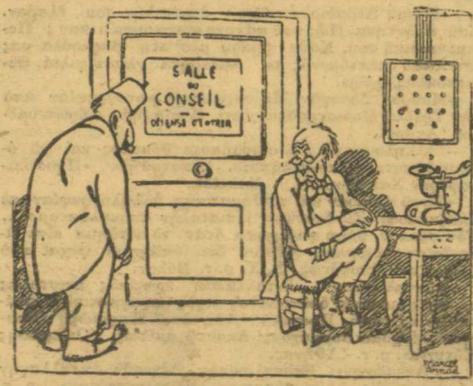
Ἐκαναν τοῦ λ'πὸν τ'ν ἀπειθιόρησ', τὰ βρη- καν οὐλα βρουμιὰ κι' ἀπ' τὰ κι' κόλλ'σαν στοῦ πᾶσα ἐνα κὰτ' μὲγάλα κίτρινα σὺν τοῦ τοιμ- πέρι σ' χαρτιά ἀπ' γράφ'νι «Ἀκάθαρτον».

Κὶ τώρα σὺν τὶ φαρμῆς πῶς γένετι; Πῶς ἐκλεισαν τὰ μαγαζὰ ἀπὸ ἔλλειψ' πιλα- τειῶς; Τὸν κακὸ σ' τοῦν κηρο και τοῦ μέγα ἔλε- ους, δι' ἐκλεισαν. Γλιέπ' οὐ κουσμάκις τοῦ «Ἀ- κάθαρτον» κι' πέφτ' μέρα, ὅπως πέφτ'νι οἱ μυ- γις στ'ν κουριά. Ρίχνονται στ'ς πάστις, τρώνι οὐλα τὰ πάντα κι' οὔτι δρᾶμ' δὲν τ'ς γνοιᾶς ἂν τ'ς πιᾶκη κόψ'μου κι' λυσαντερία.

Κὶ ἀπ' ἔρχονται οἱ κυρ-γιατροὶ κι' σ' λιὲν πῶς ὁποιους εἶνε ἀκάθαρτους ἀρρωσταῖν' κι' πιθαίν'. Νὰν τ'ς βράσου οὐλή τ'ς τ' γιαιρική κι' τὰ γιαιτροσοφία τ'ς ἀντάμα, πῆς τ'ς τὰ χρι- τίσματα. Ἡ λέρα, οὐρή, θρέφτ' τοῦν ἀνθρου- που, διους οὐ βούρκους θρέφτ' τὰ γρούνια κι' τὰ κὰν' τιράπαχα, ἔστ' ἔξερ'μι ἰμεῖς οἱ Ἑλλ'νοι. Γιὰ δαύτου κι' τ' φουσανέλλα μας τ' λιέμι λερῆ κι' τοῦ φατισμοῦ μας διπ' τὸν κι' αὐτίνου. Κὶ ἂν τὴν' κανιὰ βουλά κι' μὰς λιέει κανένας «νιψ' κι' ἀπουφάγαμ» εἶνε γιαι τοῦ γέρν' οὐ λόγους, κι' ὄχ' γιαιτὶ στ' ἀλήθεια θὰ ν'φτοῦμι. Κὶ ἀπὲ νὰ σ' ποῦ κι' τ' ἄλλου; Ποιὸς οὐ λό- γους νὰ ν'βῶμασι; Σῆμποις κι' ἂν ν'φτοῦμι τοῦ προῦ, ὡς τοῦ γιόμμα δὲ θὰ νάμασι λιε- ροῦμέν' πᾶλε πῖσου; Τοῦ λ'πὸν ἀφοῦ ὄσου κι' νὰ ν'φτῆς, λιερουμένους θὰ νᾶσι οἱ λίγου, μὴ νίβισι μπιτ οὐλότιλα, νὰ ἰδῆς τ'ν ὑγεία σ' κι' νὰχ'ς κι' τοῦν κηρὸ σ' διγιάφουρου. Μπᾶ!...

Ταῦτα κι' μένου, γειὰ σ' κι' ἀντίου μ' Μήτρος Κουρ'νγάλους

Ἡ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΙΡΗΝΗ



— Honni soit Ke-mal y pense.

ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΣΤΗΛΗ Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΗ



Ὁ δεσπότης Θεουπόλεως εὐλογώντας μιὰ κοπέλλα εἶδε πῶς τὸ σωματάκι τῆς ἤταν γλυκὰ κι' ἤταν τρέλλα. Ἄναψε ὁ σεβασμιώτατος και καθῶς τὴν εὐλόγησε με τὰ γένεια και τὰ χέρια του τὴνε χαῖδογαγαλοῦσε.



Μὲ τὰ χᾶδια ὄμως ἄναψε και τ' ἀθῶο κοπελλοῦδι, κι' ἀπ' τῆς δυὸ φρονιῆς τοῦ [φούντωναν] κᾶημε τὸ πελεκουδι. Ὡς ἐδῶ ὄμως τὰ πράγματα δὲν σταμάτησαν καθόλου, ὡς συμβαίνει συνηθέστατα. Ἦταν κάλτσα τοῦ διαβόλου



ἡ μικρὴ και τῆς κιλάρεσε τοῦ δεσπότη ἡ ποτερίτσα και νὰ τὸν τρελλάνη βάλθηκε ἡ τοαχπίνα κοκονίτσα. Ὡς πού τέλος ξεμαλίστηκε ὁ δεσπότης μας τελείως κι' ἐνα βράδου τὴν ἀπήγαγε κι' ἔφυγαν μαζί κρυφίως. Κὶ ἡ ἀρχὴ ἔτσι πού ἔγινε ὑπὸ αἰσίους οἰωνούς, ποιδεσβάσται τοὺς δεσποτάδες μας; Θὰ τοὺς δοῦμε ὄλους γαμπρούς;



Ὁ Πάτερ Παχῆμιος

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)



Ἀδὲς και τοῦμπάλιν ἡ ἐμετέρα προσφιλὴ «Σφαίρα» δημοσιέπων γυνᾶς εὐεῖδες και καλλονὰς τὸ ὅποιον τοῦπίκλιν λελουδιῶν, τὸς ἐμβλέπω ἀτενῶς και μοι ἀπέρχεται ὁ μυελὸς και καθίστημι λῶλὸς δίκην νεαροῦν ἀγόριον και γὰρ ἄπαν οὔσαι περικαλλῆς και χαμηλοβλεπούσαι ἦγουν ἐμβουνκί και συγχῶρον. Μοι καλαρέσχουσι ὄλαι αὶ μαργιόλαι.

Ὅταν γοῦν ἐκ πάνδων θέον ψηφισασθαι και πανδήμως ἀναδειξασθαι καλλονοτέρην Ἑλληνὴν και Ἄναξ ἐν τῇ καλονήν; Ὅπωςδοποτοῦν και εἶχη τὸ πρᾶγμα σπεύσατε, σπεύσατε παραπτικά και ἐν τῷ ἄμα ἵνα ἐξελεξωμέν ἀνδράμα τὴνέμαπτόν Βασιλοσσαν τὸ ὅποιον πρὸς νίκησιν ἐν τῇ Νίκαια τῶν Παρισίων.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Τὸ ἀρεῖν ἐς Κόρινθον

Τὸ ἀρχαῖον γνωμικὸν «οὐ παντὸς πλεῖν ἐς Κόρινθον» πρέπει σήμερον νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ «παντὸς πλεῖν ἐς Κόρινθον», διότι πραγ- ματικῶς χόρις ἀπ' ἐνός τῆς δις τῆς ἡμέρας σι- δηροδρομικῆς συγκοινωνίας και τῆς συγχῆς ἀτμοπλοικῆς τοιαύτης (μέχρι Λουτρακίου, και ἐκεῖθεν δι' αὐτοκινήτου ἡ λέμβου εἰς Κόρι- νθον), ἀπ' ἐτέρου δὲ τοῦ σκετικῶς οἰκιομικῶ βίου αὐτῆς, δύναται ἐκόλος πᾶς τις νὰ ταξεί- δεύῃ σήμερον εἰς Κόρινθον, και μάλιστα τώρα τὸ θέρος, ὁπότε ὁ καύσων' ἐκεῖ εἶνε σκεδὸν ἄ- γνωστος, ἀνικαθιστάμενος ὑπὸ τῆς συνεχοῦς δροσερᾶς αἰθρας τῆς ἐκπνεομένης δι' μέσου τῶν λιχνιζομένων κυανολεύκων κυμάτων τοῦ Κορι- νθιακοῦ.

Ἐπὶ πλέον, ὁ ἥσμεος Κορινθιακὸς βίος ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα, τοῦλάχιστον θεραπεύει και τὸ.. βαλάντιον και τὰ νεῖρα τῶν πολυαχό- λων ἀσθῶν. Καθήμενος δὲ τις εἰς τὰ—δικὴν Δαρδανελ- λίων τῶν Ἀθηνῶν—δύο ἀντιμετωπα παραλιακὰ καφεζυθοπωλεῖα αὐτῆς, ἀποθαυμάζει, ἐν σμι- κρῷ, τὰς ἀπογόνους τῶν ἀρχαίων κορινθίων καλλονῶν.

Δημ. Ζορμπᾶς